

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1Cdo/177/2021                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7919204176                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.06.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Martin Vladík            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:7919204176.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého: Š. Š.L., bývajúcí u matky, zastúpený kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov, dieťa rodičov matky: X. Š., bývajúca F. Y. XX/XX, A., právne zastúpená: Hrčka - Sabó s.r.o., Obchodná 187/6, Sečovce, a otca: Q. Š., bývajúcí Z. XX, právne zastúpený: JUDr. Martin Kostrej, advokát, Cyrila a Metoda 3, Michalovce, o návrhu matky na zvýšenie výživného a o návrhu otca na zníženie výživného, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 15 P 143/2019, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP 253/2020 z 21. apríla 2021, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 15 P 143/2019-339 z 5. augusta 2020 rozhodol, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého Š. Š. (ďalej len ako „maloletý“) sumou 200 Eur mesačne, vždy do 25. dňa v tom ktorom mesiaci vopred k rukám matky, počnúc od 16. septembra 2019; nedoplatok na výživnom takto vzniknutý za obdobie od 16. septembra 2019 do 31. júla 2020 vo výške 1.049,95 Eur je otec povinný zaplatiť do 90 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; súd prvej inštancie zmenil právoplatný rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 8 P 102/2014 z 1. júna 2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoP 22/2018 z 26. júna 2018 v časti vyživovacej povinnosti otca na maloletého; konanie o návrhu otca na zníženie výživného na maloletého zastavil a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v prvom rade konštatoval, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že došlo k zmene pomerov na strane všetkých účastníkov a rovnako i k zvýšeniu životných nákladov. Uviedol, že sa zvýšil príjem matky a nepochybne sa znížil príjem otca. Zároveň obom rodičom ubudla vyživovacia povinnosť toho času už k plnoletej dcére, ktorá sa zamestnala. Ďalej súd prvej inštancie poznamenal, že otec uzatvoril dňa 16. decembra 2018 nové manželstvo, pribudla mu vyživovacia povinnosť k maloletému L. Š.. Zdôraznil, že matka tak ako v minulosti, i teraz poskytuje maloletému osobnú starostlivosť a zabezpečuje jeho potreby, vrátane bývania a otec sa na výžive a

uspokojovaní potrieb maloletého podieľa sumou 100 Eur mesačne; nad rámec súdom určeného výživného dieťaťu neprispieva, s maloletým nie je v kontakte. Vychádzajúc z uvedeného okresný súd uzavrel, že u maloletého dieťaťa došlo k podstatnému nárastu výdavkov, pričom otec je povinný sa na nich podieľať z väčšej časti, nakoľko sa o maloletého nezaujíma a matke s výchovou nepomáha. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že pri zvýšení výživného vychádzal v zmysle § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „zákon o rodine“), z príjmu otca, ktorý dosahoval v cudzine, kde otec pracovný pomer ukončil dňa 23. augusta 2019. Okresný súd vychádzal z toho, že otec ukončil pracovný pomer v cudzine bez vážneho dôvodu, teda sa vzdal výhodnejšieho zamestnania, v ktorom dosahoval čistý príjem 1.968,50 libier mesačne (po odpočítaní dane), čo po prepočte predstavuje 2.183,03 Eur mesačne. Príjem otca oproti predchádzajúcej úprave výživného tak predstavoval nárast o 372,50 libier, po prepočte o 413,09 Eur. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že dňom 1. septembra 2019 bola rozhodnutím súdu zrušená vyživovacia povinnosť otca k dcére. V apríli 2019 kúpil otec spolu s manželkou stavebný pozemok a na základe stavebného povolenia, ktoré mu bolo vydané 16. septembra 2019 stavia rodinný dom s rozpočtom 90.000 Eur, ktorý je pred dokončením s tým, že výška mesačnej splátky úveru predstavuje sumu 375 Eur. K námietke otca, že ak by matka plnila vyživovaciu povinnosť voči maloletému v rovnakej sume ako on, potreby maloletého by boli plne uspokojené okresný súd uviedol, že matka zabezpečuje od rozvodu rodičov osobnú starostlivosť o maloletého, preto je povinnosťou otca, ak sa inou formou na starostlivosti o maloletého nepodieľa, prispievať na jeho potreby finančne formou súdom určeného výživného. Nárast príjmu otca mal súd prvej inštancie preukázaný aj tým, že matka v roku 2019 poukázala otcovi sumu 11.500 Eur titulom vyporiadania BSM. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že je vo finančných možnostiach otca, aby na výživu maloletého prispieval mesačne sumou 200 Eur, ktorá suma predstavuje len 53,33 % splátky úveru, pričom výživné má pred úverovými splátkami prioritu. Zároveň súd vyčíslil dlžné výživné od 16. septembra 2019 do 31. júla 2020 vo výške 1.049,95 Eur a toto povolil otcovi uhradiť v lehote do 90 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 CoP 253/2020 z 21. apríla 2021 podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o zvýšení výživného a dlžnom výživnom potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení zákona o rodine, prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci, preto považoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie o zvýšení výživného za presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Dodal, že okresný súd sa dôsledne vysporiadal s námietkami otca uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jeho obranu už v priebehu konania na súde prvej inštancie a otec ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie o výživnom pre maloleté dieťa. Odvolací súd vyslovil presvedčenia, že v priebehu konania na súde prvej inštancie boli nepochybne preukázané všetky okolnosti podstatné pre rozhodnutie o zvýšení výživného v dôsledku čoho odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predovšetkým súd prvej inštancie správne ustálil, že od posledného súdneho rozhodnutia došlo k podstatnej zmene na strane všetkých účastníkov a rovnako i k zvýšeniu životných nákladov - zvýšenie životných nákladov maloletého; príjem matky, ktorá si plní svoju vyživovaciu povinnosť poskytovaním osobnej starostlivosti o maloletého, pričom mu zabezpečuje všetky jeho potreby vrátane bývania, sa zvýšil o 178,98 Eur; zmeny životnej úrovne na strane otca, predovšetkým, že sa mu znížil príjem oproti príjmu, ktorý zarábal v Anglicku, znížili sa jeho výdavky na bývanie, zanikla mu vyživovacia povinnosť na dcéru v sume 180 Eur mesačne, pribudli mu vyživovacie povinnosti na dvoch synov, na ktorých výživu vynakladá 300 Eur mesačne, svojpomocne začal stavať rodinný dom na pozemku (mesačná splátka pôžičky poskytnutej na kúpu pozemku predstavuje sumu 372 Eur), manželka otca maloletého poberala od septembra 2019 rodičovský príspevok 270 Eur mesačne. Keďže platí zásada, že výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov, podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že je vo finančných možnostiach otca, aby na výživu maloletého prispieval mesačne sumou 200 Eur od 16. septembra 2019, t. j. odo dňa podania návrhu matky na zvýšenie výživného do budúca. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s rozhodnutím okresného súdu povoliť otcovi splatiť dlžné výživné v lehote do 90 dní od právoplatnosti

rozsudku, ktorého výšku vyhodnotil odvolací súd za správne vypočítanú.

3. Otec (ďalej aj ako „dovolateľ“) podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. V prvom rade dovolateľ namietal, že odvolací súd v rámci odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku de facto absolútne žiadnym spôsobom nezdôvodnil svoje rozhodnutie. Vyčítal odvolaciemu súdu, že sa absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal s obranou a tvrdeniami otca obsiahnutými v ním podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Mal za to, že odvolací súd absolútne žiadnym spôsobom nevyhodnotil otcom uvádzané odvolacie dôvody a žiadnym spôsobom sa nevysporiadal ako s rapídnu zmenou životnej situácie otca, tak aj s tou skutočnosťou, že matka maloletého má de facto dvojnásobný príjem oproti otcovi. Podľa názoru otca je nutné odôvodnené potreby maloletého určovať na základe dokazovaním preukázaných skutočností, pričom odvolací súd podľa názoru otca pochybil, keď rozhodol v rozpore s § 75 ods. 1 zákona o rodine, z ktorého výslovne vyplýva povinnosť súdu prihliadnuť pri určení výživného najmä na odôvodnené potreby oprávneného a majetkové možnosti a príjem povinného rodiča. Dovolateľ ďalej vyslovil názor, že v danom prípade sa jedná o právnu otázku významnú z hľadiska dovolacieho dôvodu. Zdôraznil, že hodnotenie dôkazov je dôležitá súčasť rozhodovacej činnosti súdu a náležitosť súdneho rozhodnutia. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu otca sa v stanovenej lehote nikto nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolací súd skúmal existenciu dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ustanovenie § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ustanovenie § 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ustanovenie § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ustanovenie § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (sp. zn. 1 Cdo 17/2019, sp. zn. 2 Cdo 225/2018, sp. zn. 3 Cdo 142/2018, sp. zn. 4 Cdo 10/2018, sp. zn. 5 Cdo 9/2019, sp. zn. 7 Cdo 1/2018, sp. zn. 8 Cdo 94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

7. Ťažiskom argumentácie dovolania je tvrdenie otca o tom, že odvolací súd v rámci odôvodnenia absolútne žiadnym spôsobom nezdôvodnil svoje rozhodnutie, žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s obranou a tvrdeniami otca obsiahnutými v podanom odvolaní (dôvody návratu z Anglicka, onkologické ochorenie jeho manželky, existencia ďalších dvoch maloletých detí, výška čistého mesačného príjmu stanovená súdom prvej inštancie, rozdiel v príjmoch matky a otca, zaobstaranie motorového vozidla), zároveň sa nevysporiadal s rapídnu zmenou životnej situácie otca ako aj so skutočnosťou, že matka maloletého má de facto dvojnásobný príjem oproti otcovi. Dovolateľ spochybnil správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keď rozhodol v rozpore s § 75 ods. 1 zákona o rodine, z ktorého pre súd vyplýva povinnosť pri určení výživného prihliadnuť najmä na odôvodnené potreby oprávneného a majetkové možnosti a príjem povinného otca. Dovolateľ zdôraznil, že sa jedná o dôležitú právnu otázku významnú z hľadiska dovolacieho dôvodu, keďže hodnotenie dôkazov je dôležitá súčasť rozhodovacej činnosti súdu a náležitosť súdneho rozhodnutia.

8. Dovolací súd považuje za dôležité uviesť, že z vecného hľadiska (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ v

dovolání vzhľadom na obsah dovolania a charakter dovolacích námietok nespochybní správnosť právneho posúdenia otázok kľúčových pre rozhodnutie vo veci, ale namietať aj existenciu procesných väd v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to nepreskúmateľnosť a neodôvodnenosť rozhodnutia odvolacieho súdu a taktiež nesprávnosť skutkových záverov súdov nižšej inštalácie. Vzhľadom na uvedené dovolací súd pristúpil k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti podaného dovolania z hľadiska existencie zmätočností väd v zmysle § 420 písm. f/ CSP a skúmal, či potvrdenie rozsudku súdu prvej inštalácie odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle Civilného sporového poriadku.

9. Dovolací súd dáva do pozornosti, že ak dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamena len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

Podľa § 75 ods. 1 zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti

a majetkové pomery povinného prihladne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihladne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

12. V danom prípade otec za porušenie práva označil nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadou zmätočnosti. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

13. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

14. Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam dovolateľa dovolací súd uvádza, že s týmito otázkami sa odvolací súd vysporiadal. K tomu najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ustanovenie § 393 CSP, podáva výklad k opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti záverečného úsudku súdu, vyjadreného vo výroku. Aj odvolací súd musí v odôvodnení rozsudku uviesť, ktoré skutočnosti mal za preukázané a z akých dôvodov z nich vyvodil závery koncentrované vo výroku. Odôvodnenie musí byť úplné v tom zmysle, že sa vysporiada so všetkými otázkami riešenými v odvolacom konaní a musí byť v súlade s výrokom. Na tomto mieste dovolací súd konštatuje, že všetky uvedené požiadavky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu obsahuje. Vyčerpávajúcim a dostatočným spôsobom sa odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s odvolacími námietkami a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 393 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie o tom, že v porovnaní s poslednou úpravou výživného sa výrazne zmenili pomery na strane všetkých účastníkov konania a došlo k zvýšeniu životných nákladov. Súd prvej inštancie pri zvýšení výživného vychádzal v zmysle § 75 zákona o rodine zo skutočnosti, že u maloletého došlo k podstatnému nárastu výdavku; vychádzal aj z príjmu otca, ktorý dosahoval v cudzine; neprihliadol na námietku zlého zdravotného stavu otca a jeho manželky; usúdil, že otec ukončil pracovný pomer v cudzine bez vážneho dôvodu, teda vzdal sa výhodnejšieho zamestnania; prihliadol na zrušenie vyživovacej povinnosti k dcére; vzal do úvahy kúpu stavebného pozemku, na ktorom na základe stavebného povolenia prebieha výstavba rodinného domu s rozpočtom 90.000 Eur a kúpu motorového vozidla zo strany otca a jeho manželky a bral na zreteľ aj vyplatenie finančných prostriedkov otcovi zo strany matky titulom vysporiadania BSM. Na zdôraznenie správnosti právnych záverov súdu prvej inštancie odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku náležitú pozornosť venoval

otázke zvýšenia životných nákladov maloletého, a to s ohľadom na vek dieťaťa, nástup na strednú školu mimo bydliska a fyzický rast maloletého (odsek 13 a 15 rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd sa vysporiadal s podstatnou zmenou životnej úrovne na strane matky, konkrétne so zvýšením jej príjmu, pričom z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva aj to, ako sa odvolací súd vysporiadal s podstatnou zmenou životnej úrovne na strane otca predovšetkým s poukazom na zníženie jeho príjmu, zníženie výdavkov na bývanie, zánik vyživovacej povinnosti k plnoletej dcére, vznik vyživovacej povinnosti k dvom maloletým synom, svojpomocnú stavbu rodinného domu a splácanie pôžičky (odsek 15 rozsudku odvolacieho súdu). V kontexte uvedeného považuje dovolací súd za vhodné poznamenať, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu otca. Súdy zohľadnili pomery účastníkov konania, potreby maloletých a možnosti otca a matky. Osobitne sa vyjadrili k otázke (ne)možnosti aplikácie ustanovenia § 75 ods. 1 zákona o rodine; náležite vysvetlili tiež dôvody, s prihliadnutím na ktoré rozhodli o tejto otázke. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru o zrozumiteľnosti, určitosti a jasnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý obsahuje všetky zákonom požadované formálne a obsahové náležitosti. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa a v súlade s jeho právnym názorom na vec.

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01.07.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí (zakotvené aj v § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP) spĺňa, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia

odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený.

17. Dovolací súd pri preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že odvolací súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou účastníkov konania, zákonne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani zmyslu. Nezistil ani také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou s ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru dovolacieho súdu nestalo.

18. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd v danom prípade k záveru, že právo dovolateľa na spravodlivý proces porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vychádza z ústavnej konformnosti výkladu noriem spojených s uplatnením práva na súdnu ochranu, zjavnej správnosti deklarovaných premís a z nich dôvodiacich právnych záverov, čo má dopad na celkovú presvedčivosť rozhodnutia, na spravodlivé usporiadanie vzťahov. Podľa dovolacieho súdu koncipované rozhodnutie odvolacieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, neobsahuje svojvoľné interpretačné závery, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody.

19. Na dôvažok, dovolací súd k dovolacej námietke otca týkajúcej sa nedostatočného vysvetlenia niektorých dôvodov rozhodnutia súdu, prípadne až nepreskúmateľnosti rozsudku pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (k tomu viď jeho rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Z pohľadu dovolacieho súdu v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

20. Z uvedeného dôvodu podľa názoru dovolacieho súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami dovolateľa a postupom odvolacieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení dovolateľových práv.

21. Dovolateľ zároveň namietal znemožnenie uplatnenia procesných práv tým, že sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom a závermi súdu prvej inštancie bez toho, aby vo veci zníženia, resp. zvýšenia výživného pre maloleté deti vyhodnotil dôkazy predložené otcom. V danom prípade teda otec namietal nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré otec naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Ani podľa novej právnej úpravy civilného konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

22. S poukazom na uvedené dovolací súd zdôrazňuje, že zmysel dokazovania v odvolacom konaní je daný právom odvolacieho súdu vykonávať dokazovanie za účelom preverenia správnosti skutkových zistení a skutkového záveru súdu prvej inštancie. Vychádzajúc z ustanovení Civilného sporového poriadku, má odvolací súd povinnosť vykonať dokazovanie v štyroch prípadoch, a to za predpokladu, ak 1/ má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 CSP), 2/ súd prvej inštancie nevykoná ďalšie dôkazy, hoci ich strana navrhla (§ 384 ods. 2 CSP), 3/ boli v odvolacom konaní uplatnené novoty v súlade s § 366 (§ 384 ods. 3 CSP) a 4/ je potrebné vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky (§ 384 ods. 4 CSP). Podmienky, za splnenia ktorých odvolací súd vykoná dokazovanie, musia vyplývať z obsahu spisu a charakteru prejednávanej veci. V danom prípade však podľa názoru najvyššieho súdu odvolací súd nemusel dopĺňovať alebo opakovať dokazovanie, pretože sa stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal námietkami otca uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jeho obranu už v priebehu konania na súde prvej inštancie s tým, že v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie o výživnom pre maloleté dieťa. Keďže v danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie a skutočný stav veci považoval za zistený, je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 CSP). Navyše, odvolací súd nezistil existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania (§ 384 ods. 2, 3 CSP).

23. Napokon, pre úplnosť k tvrdeniam dovolateľa vyplývajúcim z obsahu dovolania, dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (t. j., že od posledného rozhodnutia o výživnom došlo k zmene pomerov na strane všetkých účastníkov i k zvýšeniu životných nákladov). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Postup odvolacieho súdu spočívajúci v rozhodnutí o odvolaní bez vykonania ďalšieho dokazovania nasvedčuje tomu, že to odvolací súd nepovažoval za potrebné pre zistenie skutočného stavu veci, v tomto smere dovolací súd nezistil zo strany súdov nižších stupňov porušenie procesných predpisov, ktoré by zasahovalo do práv dovolateľa.

24. K námietke dovolateľa o zvýšení výživného na likvidačnú sumu dovolací súd poukazuje na právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutiach sp. zn. 8 Cdo 50/2017, 3 Cdo 88/2017, 3 Cdo 87/2017 a 3 Cdo 226/2017, v zmysle ktorých určenie výšky výživného je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, pretože kritériá na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného, ako aj odôvodnené potreby dieťaťa a ďalšie) sú rozdielne v každej veci a odlišujú sa od prípadu k prípadu. Vychádzajúc z uvedeného, každé jedno rozhodnutie o výživnom na dieťa je založené na riešení individuálnych otázok, pre ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrvávajú na určitých striktných hraniciach. V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy.

25. S poukazom na vyššie uvedené, dovolací súd ustálil, že dovolateľ neopodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Preto dospel dovolací súd k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

26. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 CMP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.